

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Stk/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018201414
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Babiaková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1018201414.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Babiakovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudkyne JUDr. Anity Filovej a sudcu JUDr. Rastislava Dluhoša, PhD. v právnej veci žalobcu: JUDr. Vladimír Stanko, advokát, so sídlom Obrody 25, 040 11 Košice, IČO: 50 183 401, proti žalovanému: Národný bezpečnostný úrad, so sídlom Budatínska 30, 851 06 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti opatrenia žalovaného č. 02718/2018/KÚ/OLP-017 zo dňa 21. septembra 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 S 168/2018-38 zo dňa 27. januára 2022, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky návrh na prerušenie kasačného konania zamietá.
- II. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- III. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho postupu a správneho súdneho konania

1. Žalobca doručil dňa 21. februára 2018 žalovanému podnet na začatie konania o správnom delikte podľa § 14 zákona č. 272/2016 Z. z. o dôveryhodných službách pre elektronické transakcie na vnútornom trhu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o dôveryhodných službách) (ďalej len „zákon o dôveryhodných službách“), ktorého sa mal dopustiť Okresný súd Košice II neposkytnutím validácie kvalifikovaného elektronického podpisu alebo pečate a neumožnením žalobcovi získať výsledok procesu validácie podľa príslušných európskych noriem, a tak identifikovať žalobcovi akýkoľvek problém s jeho elektronickým podpisom.

2. Na základe podnetu žalobcu začal žalovaný voči Okresnému súdu Košice II dňa 1. marca 2018 konanie o uložení pokuty za porušenie povinnosti podľa § 14 ods. 3 zákona o dôveryhodných službách. Toto konanie následne, po vyjadrení Okresného súdu Košice II, žalovaný rozhodnutím č. 02719/2018/KÚ/OLP-009 zo dňa 8. augusta 2018 podľa § 17 ods. 1 zákona o dôveryhodných službách v spojení s § 30 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) zastavil (ďalej len „rozhodnutie o zastavení konania“).

3. Proti rozhodnutiu o zastavení konania podal žalobca rozklad.

4. Žalovaný listom č. 02718/2018/KÚ/OLP-017 zo dňa 21. septembra 2018 (ďalej len „opatrenie žalovaného“) žalobcovi oznámil, že správne konanie o uložení pokuty za spáchanie správneho deliktu podľa § 14 ods. 3 zákona o dôveryhodných službách nie je návrhovým konaním, ale začína ho príslušný orgán - žalovaný z úradnej povinnosti (ex offa). Oznamovateľ správneho deliktu (žalobca) nevystupuje v takomto konaní ako účastník konania, keďže sa nerozhoduje o jeho právach a povinnostiach, nemení sa oznamovateľov - žalobcov právny stav. Žalobcov návrh na začatie konania preto bol považovaný za podnet a v samotnom konaní nemal žalobca postavenie účastníka konania.

5. Navyše dal žalovaný do pozornosti, že podľa § 17 ods. 1 zákona o dôveryhodných službách v spojení s § 30 ods. 1 písm. h) a ods. 2 Správneho poriadku nie je proti rozhodnutiu o zastavení konania v predmetnej veci prípustné odvolanie a ani rozklad.

6. Žalobca podal proti opatreniu žalovaného správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“), v ktorej tvrdil, že mu ako oznamovateľovi, ktorý bol zároveň poškodený nezákonným postupom Okresného súdu Košice II, patrilo postavenie účastníka konania v súvisiacom sankčnom konaní podľa § 14 ods. 3 a § 17 ods. 1 zákona o dôveryhodných službách v spojení s § 14 Správneho poriadku. Podľa názoru žalobcu, ak konanie v predmetnej veci začalo na návrh žalobcu, žalobca mal aj právo podať odvolanie/rozklad a bolo povinnosťou žalovaného o ňom rozhodnúť.

7. Správny súd uznesením č. k. 6 S 168/2018 - 38 zo dňa 27. januára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“ alebo „uznesenie správneho súdu“) odmietol správnu žalobu žalobcu podľa § 98 ods. 1 písm. e) a g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“).

8. Správny súd dal do pozornosti, že aktívna procesná legitímácia sa skúma podľa jednotlivých typov konaní (§ 6 ods. 2 SSP), v ktorých je ustanovené, kto môže žalobu podať. Ide o účastníka administratívneho konania, voči ktorému bolo vydané napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým bol ukrátený na svojich právach alebo právom chránených záujmoch. Žalobná legitímácia je procesnou podmienkou, nedostatok ktorej nie je odstrániteľný (§ 98 ods. 1 písm. e/ SSP). Ďalej dôvodil, že aktívne procesne legitimovaná osoba na podanie žaloby je len tá osoba, ktorá tvrdí, že ako účastník správneho konania bola ukrátená na svojich právach rozhodnutím správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia.

9. V tejto súvislosti správny súd zdôraznil, že konanie o správnom delikte podľa § 14 ods. 3 zákona o dôveryhodných službách nie je návrhovým konaním, ale začína z úradnej moci žalovaného. Podanie, ktorým žalobca inicioval procesný postup žalovaného má preto povahu podnetu a nezakladá žalobcovi účasť v správnom konaní. Správny súd dal tiež do pozornosti, že účastníkom sankčného konania podľa § 14 ods. 3 zákona o dôveryhodných službách je vždy len potenciálne sankcionovaný orgán verejnej moci, oznamovateľ správneho deliktu nemá postavenie účastníka konania o takomto delikte. V predmetnej veci sa nekonalo o právach povinnostiach a právom chránených záujmoch žalobcu, ale len o porušení zákonných povinností zo strany Okresného súdu Košice II. Žalobca preto nebol účastníkom konania o správnom delikte podľa § 14 ods. 3 v spojení s § 17 ods. 1 zákona o dôveryhodných službách a v spojení s § 14 ods. 1 a 2 Správneho poriadku. Argumentáciu žalovaného v napadnutom opatrení preto považoval správny súd za správnu. Rovnako bol správny postup žalovaného, ak so žalobcom nekonal ako s účastníkom konania a neumožnil mu vykonávať úkony a procesné oprávnenia účastníka konania (nedoručoval mu listiny, neumožnil mu vyjadriť sa a pod.).

10. S ohľadom na vyššie uvedené žalobca nemohol podať účinne rozklad proti rozhodnutiu o zastavení konania, keďže nebol účastníkom konania. Námietku o povinnosti žalovaného rozhodnúť o takto podanom rozklade preto považoval správny súd za účelovú.

11. Správny súd tiež dodal, že podľa jeho názoru žalované opatrenie navyše nie je spôsobilé byť premetom súdneho prieskumu, keďže ide o list, ktorý nezasahuje do práv a povinností žalobcu ako účastníka konania.

12. Na záver správny súd uviedol, že ak sa žalobca domnieval, že mal byť účastníkom správneho konania pred žalovaným, mal podať žalobu opomenutého účastníka podľa § 179 SSP, pričom v rámci takéhoto súdneho konania by správny súd za splnenia podmienok vymedzených v ustanovení § 179 SSP posudzoval otázku, či žalobca mal byť účastníkom predmetného správneho konania a teda, či mu má byť konečné rozhodnutie doručené.

II. Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

13. Proti uzneseniu správneho súdu podal žalobca - sťažovateľ kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP a navrhol, aby kasačný súd uznesenie správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14. Sťažovateľ argumentoval, že správny súd sa nevysporiadal s jeho tvrdením, že sa označil za účastníka správneho konania v zmysle § 14 ods. 1 Správneho poriadku a správny orgán rozhodnutie, že účastníkom správneho konania nie je, nevydal. Ďalej tvrdil, že v rozpore s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd mu bol upretý prístup k súdu, hoci tvrdil, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy. Pripomenul, že v súlade s judikatúrou (napr. vec sp. zn. 1 Sžp 1/2010) bol účastníkom správneho konania, pretože žalovaný nerozhodol o opaku. Žalobca rovnako tvrdil, že bol účastníkom správneho konania, lebo v prípade správneho trestania ide akoby o trestné konanie, a preto je analogicky podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku poškodeným. Podľa názoru sťažovateľa je uznesenie správneho súdu tiež nedostatočne odôvodnené a správny súd mal v danej veci rozhodovať rozsudkom a nie uznesením, keďže nenastali situácie taxatívne vymedzené v § 147 ods. 1 SSP.

15. Na záver sťažovateľ požiadal o prerušenie kasačného konania a predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie, či:

· „je v súlade s 3 ods. 6, čl. 13 a čl. 33 NARIADENIA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (EÚ) č. 910/2014 z 23. júla 2014 o elektronickej identifikácii a dôveryhodných službách pre elektronické transakcie na vnútornom trhu a o zrušení smernice 1999/93/ES ak vnútroštátny právny poriadok SR vylučuje z konania o uložení sankcie spoľiehajúcu stranu ako účastníka konania z dôvodu porušenia povinnosti kvalifikovaného poskytovateľa dôveryhodných služieb vznikla škoda?

· sú sankcie stanovené v zákone č. 272 z 20. septembra 2016 o dôveryhodných službách pre elektronické transakcie na vnútornom trhu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o dôveryhodných službách) stanovené za porušenie povinnosti NARIADENIA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (EÚ) č. 910/2014 z 23. júla 2014 o elektronickej identifikácii a dôveryhodných službách pre elektronické transakcie na vnútornom trhu a o zrušení smernice 1999/93/ES účinné, primerané a odrádzajúce?“

16. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný, ktorý v podstatnom zotrval na názore, že sťažovateľ nebol účastníkom predmetného správneho konania, ktoré je konaním vo veciach správneho trestania, ktoré chráni celospoločenský (verejný) záujem. Sťažovateľ podal žalovanému len podnet na to, aby konal z úradnej moci. Účastníctvo v predmetnom správnom konaní sťažovateľovi zo zákona nevyplýva a zákon o dôveryhodných službách je lex specialis k Správnemu poriadku, pokiaľ ide o okruh účastníkov konania. Ani analogická aplikácia ustanovení trestných procesných predpisov nemôže sťažovateľovi založiť legitimitáciu v konaní. Ak mal sťažovateľ za to, že bol účastníkom správneho konania vedeného pred žalovaným, mal podať žalobu opomenutého účastníka podľa § 179 SSP.

17. Žalovaný dodal, že pri odmietaní žaloby § 98 SSP ustanovuje, že sa tak deje uznesením. Pokiaľ ide o návrh sťažovateľa na prerušenie konania, tento je podľa žalovaného všeobecný a týka sa výkladu vnútroštátneho práva, nie práva Únie.

18. Po predložení veci Najvyššiemu správnomu súdu Slovenskej republiky bola táto pridelená do senátu 3 S v zložení JUDr. Katarína Benczová, Mgr. Kristína Babiaková a JUDr. Zuzana Šabová, PhD., pričom Mgr. Kristína Babiaková bola určená ako sudkyňa spravodajkyňa. Počas kasačného konania nadobudol účinnosť rozvrh práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2023 v znení opatrenia č. 5 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa § 27a písm. A štvrtej časti rozvrhu práce v znení účinnom od 1. júna 2023 bola predmetná vec prerozdelená do senátu 8 S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia pod pôvodnou spisovou značkou.

III. Posúdenie kasačného súdu

19. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnuté uznesenie správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

20. Kľúčovou otázkou, ktorú bolo potrebné posúdiť v tomto konaní, je, či sťažovateľ mal žalobnú legitimitáciu v zmysle § 178 ods. 1 SSP na podanie žaloby proti napadnutému opatreniu žalovaného, prípadne či takú legitimitáciu mal mať s ohľadom na svoje tvrdenie, že mal byť účastníkom administratívneho konania pred žalovaným, hoci ním formálne nebol a žalovaný ho za takého účastníka konania nepovažoval.

III.A K ťažiskovej námietke sťažovateľa

21. Najvyšší správny súd musí v prvom rade súhlasiť so záverom správneho súdu, že žalobca/sťažovateľ nebol účastníkom predmetného administratívneho konania, a preto nemohol podať žalobu v zmysle § 178 ods. 1 SSP, podľa ktorého žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch. Po správnosti preto správny súd žalobu odmietol pre neoprávnenosť osoby podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP.

22. V tomto smere odkazuje kasačný súd tiež na závery svojho skoršieho uznesenia týkajúceho sa sťažovateľa a rovnakej právnej otázky, a to sp. zn. 10 Asan 11/2021 z 28. júna 2022, s ktorými sa stotožňuje:

„Kasačný súd poukazuje na § 14 ods. 3 zákona [o dôveryhodných službách], ktorý je lex specialis oproti Správnemu poriadku, v ktorom je jasne vymedzený okruh účastníkov administratívneho konania, a teda môže ním byť iba orgán verejnej moci. Z dôvodu, že [uvedený zákon] je lex specialis, nie je možné aplikovať na určenie okruhu účastníkov administratívneho konania všeobecný predpis o správnom konaní tak, ako to namieta sťažovateľ. Správny poriadok síce vymedzuje, kto je účastníkom konania, ale odpoveď na koho sa táto definícia vzťahuje, dávajú až predpisy hmotného práva, v danom prípade § 14 ods. 3 zákona [o dôveryhodných službách]. Z uvedeného dôvodu kasačný súd vyhodnotil

námietky sťažovateľa ohľadom odklonu krajského súdu od ustálenej judikatúry týkajúcej sa účastníctva v administratívnom konaní ako nedôvodné.“

23. Uvedené uznesenie bolo napadnuté aj ústavnou sťažnosťou, no Ústavný súd Slovenskej republiky ju odmietol uznesením sp. zn. II. ÚS 579/2022 zo 14. decembra 2022 ako zjavne neopodstatnenú, pričom konkrétne uviedol:

„Z uvedeného výkladu a chápania čl. 46 ods. 1 ústavy pre ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tomto konaní pred ústavným súdom vyplýva, že na to, aby sa stal účastníkom konania vedeného pred krajským súdom a najvyšším správny súdom, musel splniť predpoklady ustanovené zákonom.“ (bod 13)

„Možno konštatovať, že vo všeobecnosti sa na správne konanie vo veciach správnych deliktov podľa zákona vzťahuje všeobecný predpis, teda správny poriadok (§ 41 ods. 1), ak osobitný zákon neustanovuje inak. [...] Zákon [o dôveryhodných službách] je osobitným právnym predpisom [...] Ustanovenie § 14 zákona [o dôveryhodných službách] vymedzuje okruh účastníkov konania o správnom delikte, ktorým môže byť iba orgán verejnej moci, resp. poskytovateľ dôveryhodných služieb. V administratívnom konaní sa rozhodovalo o deliktualnej zodpovednosti iného subjektu ako sťažovateľa, a teda predmetom tohto konania bolo zisťovanie, či konaním iného subjektu došlo k porušeniu [predpisov]. Nekonal sa a ani sa nerozhodovalo o práve alebo povinnosti sťažovateľa a akýmkoľvek rozhodnutím [žalovaného] by postavenie sťažovateľa nebolo iné ako pred jeho vydaním.“ (bod 14)

„Relevantnou skutočnosťou pred správnymi súdmi bolo teda posúdenie aplikácie subsidiárnej pôsobnosti správneho poriadku (v danom prípade vymedzenie okruhu účastníkov správneho konania) k osobitným predpisom o správnom konaní (v danom prípade k osobitným ustanoveniam o vymedzení účastníkov v konaní o správnom delikte v oblasti poskytovania dôveryhodných služieb). Podľa názoru ústavného súdu najvyšší správny súd, rovnako ako aj krajský súd k tejto námietke sťažovateľa podali v napadnutom uznesení adekvátnu odpoveď, ktorú podrobne a jednoznačne odôvodnili, pričom ústavný súd ju vyhodnotil ako ústavne udržateľnú. Zásadu *lex specialis derogat legi generali* (t. j. špeciálny zákon ruší generálny zákon) aplikoval najvyšší správny súd na základe zákonného zmocnenia (§ 17 zákona č. [o dôveryhodných službách]) a svoje právne úvahy aj náležite vysvetlil. Najvyšší správny súd tiež výstižne uzavrel, že odpoveď na posúdenie účastníctva v tom-ktorom konaní dávajú až predpisy hmotného práva.“ (bod 15)

24. Sťažovateľ teda nebol účastníkom administratívneho konania vedeného pred žalovaným, a preto mu ani nesvedčila žalobná legitimácia podľa § 178 ods. 1 SSP.

25. Kasačný súd sa ďalej musel pre úplnosť svojej odpovede vysporiadať aj s otázkou, či by (teoreticky) mohol byť sťažovateľ úspešný s tvrdením, že mal byť účastníkom administratívneho konania, a teda či by mohol byť úspešný so žalobou podľa § 179 SSP (žalobou opomenutého účastníka). Kasačný súd zdôrazňuje, že náznak siahnutia po takomto žalobnom type uviedol v odôvodnení napadnutého uznesenia správny súd.

26. Kasačný súd v tomto smere odkazuje na závery uznesenia svojho veľkého senátu sp. zn. 1 SVs 1/2022 z 30. júna 2022:

„Podľa názoru veľkého senátu skutočnosť, že podávateľ podnetu, resp. navrhovateľ (v priestupkovom konaní) nemá aktívnu legitimáciu na podanie správnej žaloby na prieskum meritórneho výroku rozhodnutia o priestupku nemôže byť sporná a predstavuje dlhodobú, resp. ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. V podrobnostiach je možné poukázať napr. na právne názory ústavného súdu vyslovené napr. v nasledovných veciach: č. k. I. ÚS 166/2011-12 - zo dňa 9. júna 2011 [...] príp. č. k. II. ÚS 259/2011-34 - zo dňa 4. júla 2012 [...] alebo - č. k. IV. ÚS 242/2011-9 - zo dňa 9. júna 2011 [...].“ (bod 36)

„[Z]ákonná požiadavka ukrátenia na právach alebo právom chránených záujmoch (ako podmienky pre status žalobcu v správnom súdnom konaní) platí identicky aj podľa právnej úpravy účinnej v súčasnosti (t. j. v prípade konaní podľa Správneho súdneho poriadku).“ (bod 37)

„V zhode so skoršími rozhodnutiami najvyššieho súdu, resp. ústavného súdu, aj podľa názoru veľkého senátu je nesporné, že rozhodnutím o zastavení priestupkového konania sa nevstupuje do právnej sféry podávateľa podnetu, resp. navrhovateľa (v priestupkovom konaní). Veľký senát v tejto súvislosti dopĺňa, že v procesnom postavení podávateľa podnetu (oznamovateľa priestupku) a navrhovateľa (v prípade návrhových priestupkov) nepochybne existuje kvalitatívny rozdiel, tento však nie je takej povahy, že by negoval právne názory vyslovené najvyššími súdnymi autoritami spojené s tým, že rozhodnutím o priestupku (vrátane zastavenia konania) sa nevstupuje do práv a právom chránených záujmov týchto subjektov. Výrok o uznaní osoby za vinnú z priestupku, príp. o zastavení priestupkového konania totiž vo svojej podstate dopadá na práva a právom chránené záujmy obvineného z priestupku.“ (bod 38)

27. Kasačný súd k citovanému rozhodnutiu veľkého senátu dodáva, že závery v ňom uvedené boli vyslovené v situácii, keď sťažovateľka v danej veci bola navrhovateľkou v konaní o priestupku. Veľký

senát však nevidel priestor na priznanie žalobnej legitímácie pre ňu proti iným výrokom administratívneho rozhodnutia, než bol výrok o povinnosti uhradiť trovy priestupkového konania.

28. O to viac musia platiť závery o absencii žalobnej legitímácie na strane sťažovateľa, ktorý ani nebol navrhovateľom (ani ním byť nemohol, pretože mu takéto oprávnenie zo zákona nevyplýva) v konaní o správnom delikte, ale iba podával podnet na začatie konania žalovaného z úradnej moci.

29. Je preto v zhode s ustálenou rozhodovacou praxou kasačného súdu (uznesenie sp. zn. 2 Sžfk 45/2020 z 24. novembra 2021, bod 19) prijatý záver, že sťažovateľ podľa platného a účinného práva nemal byť účastníkom administratívneho konania o správnom delikte, ktoré viedol žalovaný, a na ktoré dal sťažovateľ podnet.

30. Na uvedenom závere nič nemení ani argumentácia sťažovateľa, že (v podstate) bolo napadnutým uznesením krajského súdu zo súdneho prieskumu vylúčené administratívne rozhodnutie v rozpore s čl. 46 ods. 2 Ústavy či v rozpore s ekvivalentom v Listine, a to preto, že (ako bolo vysvetlené vyššie), zásah do žiadnych práv sťažovateľa v administratívnom konaní žalovaného nemohol nikdy nastať.

31. Pokiaľ sťažovateľ argumentoval, že žalovaný nerozhodol o tom, že nebol účastníkom administratívneho konania, tak je potrebné uviesť, že sťažovateľom prezentovaný argument sa týka konaní, kde by fyzická alebo právnická osoba mohla byť (pojmovovo) účastníkom konania; v práve rozhodovanej veci by však takáto osoba nemohla byť nikdy účastníkom administratívneho konania vedeného žalovaným. Rovnako so zreteľom na § 179 SSP a možnosť osoby, ktorá o sebe tvrdí, že mala byť účastníkom administratívneho konania, podať žalobu opomenutého účastníka, sú argumenty sťažovateľa irelevantné.

32. Ak sťažovateľ napokon tvrdí, že bol účastníkom správneho konania, lebo v prípade správneho trestania ide v podstate o trestné konanie, a preto je poškodeným v zmysle trestných procesných predpisov, tak uvedené tvrdenie nie je podporené žiadnym ďalším presvedčivým argumentom. Pokiaľ mal sťažovateľ na mysli judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej sa na správne trestanie spĺňajúce konkrétne vymedzené atribúty, pokiaľ sa rozhoduje o obvinení trestnej povahy (ku kritériám posudzovania protiprávneho konania ako „trestného“ v zmysle čl. 6 Dohovoru pozri rozsudok vo veci Engel a ďalší proti Holandsku z 8. júna 1976, č. sťažností 5100/71 až 5102/71, 5354/72 a 5370/72, body 82 a 83) majú uplatňovať zásady trestného konania (rozsudok vo veci Öztürk proti Nemecku z 21. februára 1984, č. sťažnosti 8544/79, bod 56), obdobne je to upravené aj v ustanovení § 195 SSP, tak uvedené sa na sťažovateľa nevzťahuje práve s poukazom na to, že mu nesvedčalo postavenie poškodeného v rámci daného administratívneho konania, ktoré v podstate postavenie poškodeného ani nepredpokladá.

33. Pre uvedené dôvody, aj keby sťažovateľ podal žalobu podľa § 179 SSP, eventuálne ak by správne súdy čítali žalobu podanú v práve rozhodovanej veci ako žalobu podľa § 179 SSP, nebol by v konaní úspešný. Výrok napadnutého uznesenia správneho súdu je preto vecne správny a správny súd rozhodné právne otázky správne právne posúdil.

III.B K návrhu na prerušenie konania

34. Kasačný súd rovnako nezistil, že by mu vznikla povinnosť podať návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

35. Kasačný súd dospel k záveru, že v prípade otázok navrhovaných sťažovateľom ide sčasti o zjavne nerelevantné otázky, ktoré nemajú žiaden vzťah k práve rozhodovanej veci, a to v rozsahu, v akom pracujú s premisou, že Okresný súd Košice II je (kvalifikovaným) poskytovateľom dôveryhodných služieb podľa nariadenia č. 910/2014. Uvedené tvrdenie je mylné, pretože takýmto poskytovateľom je podľa čl. 3 bodov 19 a 20 nariadenia č. 910/2014 iba fyzická alebo právnická osoba, nie orgán verejnej moci:

«19. „poskytovateľ dôveryhodných služieb“ je fyzická alebo právnická osoba poskytujúca jednu alebo viacero dôveryhodných služieb buď ako kvalifikovaný alebo nekvalifikovaný poskytovateľ dôveryhodných služieb;

20. „kvalifikovaný poskytovateľ dôveryhodných služieb“ je poskytovateľ dôveryhodných služieb, ktorý poskytuje jednu alebo viacero kvalifikovaných dôveryhodných služieb a ktorému orgán dohľadu udelil kvalifikovaný štatút;».

36. Okresný súd Košice II teda používa služby externých poskytovateľov (kvalifikovaných) dôveryhodných služieb.

37. Pokiaľ by sťažovateľ argumentoval, že výklad uvedených noriem je sporný, tak kasačný súd uvádza, že ustanovenia čl. 3 bodov 19 a 20 nariadenia č. 910/2014 považuje za natoľko jasné, že neexistuje priestor na žiadne dôvodné pochybnosti o tom, že Okresný súd Košice II nie je osobou súkromného práva, ale orgánom verejnej moci. Z toho dôvodu nevzniká kasačnému súdu povinnosť podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (rozsudok vo veci Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi a Catania Multiservizi zo 6. októbra 2021, C-561/19, bod 39 a tam citovaná judikatúra).

38. Navrhované prejudiciálne otázky teda v časti zjavne nemajú žiadnu relevanciu pre práve posudzovanú vec a kasačný súd je v tejto časti otázok navrhovaných sťažovateľom zbavený povinnosti podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

39. Pokiaľ ide o možný výklad sankčnej splnomocňujúcej normy uvedenej v čl. 16 nariadenia č. 910/2014, ktorého sa materiálne sťažovateľ dovolával, a to v rozsahu „účinnosti“ sankcie uvedenej v tomto článku, kasačný súd má za to, že otázka, či má osoba, ktorá o sebe tvrdí, že je dotknutá protiprávnym činom (obeť takéhoto činu) právo podať návrh na začatie konania, v ktorom by sa vyvodila zodpovednosť za takýto čin, už bola v judikatúre Súdneho dvora Európskej únie vyriešená. A to konkrétne v rozsudku vo veci X z 21. decembra 2011, C-507/10, v bode 43, kde Súdny dvor Európskej únie uviedol, že:

„Ustanovenia rámcového rozhodnutia ani článok 47 Charty základných práv Európskej únie (pozri, čo sa týka článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme, najmä Európsky súd pre ľudské práva, rozsudok Asociación de Víctimas del Terrorismo v. Španielsko) však obeti trestného činu nezaručujú právo začať trestné stíhanie proti tretej osobe na účely jej odsúdenia.“

40. Vzhľadom na tento záver je zrejmé, že sa už Súdny dvor Európskej únie vyjadril k otázke, ktorú predkladá sťažovateľ, a to dokonca pokiaľ ide o obeť trestných činov. Argumentom a maiori ad minus takéto závery potom musia platiť i pre obeť „len“ administratívnych deliktov. V tomto smere je potrebné uviesť, že čl. 16 nariadenia č. 910/2014 je potrebné vnímať v súvislosti s celým systémom práva Únie, a osobitne, pokiaľ sa sťažovateľ dovoláva svojho práva na prístup k súdu, s Chartou základných práv Európskej únie a jej čl. 47, ktorý zakotvuje právo na prístup k súdu. Preto považuje kasačný súd rozsudok v už citovanej veci X za relevantný a priliehavý.

41. Keďže bol výklad relevantnej normy už podaný, kasačný súd je aj vo zvyšku otázok navrhovaných sťažovateľom zbavený povinnosti podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

42. Na tomto mieste kasačný súd pripomína, že disponuje istým uvážením pri tom, či bude postupovať podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, čo potvrdil i Súdny dvor Európskej únie v rozsudku v už citovanej veci Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi a Catania Multiservizi v bode 48. Kasačnému súdu sa výklad, podľa ktorého by čl. 16 nariadenia č. 910/2014 zakladal sťažovateľovi účasť v administratívnom sankčnom konaní pred žalovaným, nezdal hodnoverný, a to vo svetle už citovaného rozsudku vo veci X.

43. Kasačný súd neidentifikoval ani žiadne ďalšie otázky, ktoré by v zmysle citovaného čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie potreboval predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie z vlastného podnetu.

44. Na dôvažok a po zistení, že výklad relevantným noriem práva Únie bol už objasnený súdom na to určeným, kasačný súd uvádza, že sťažovateľ by neuspel ani podľa práva Únie, keď otázku, či má právo podať návrh na začatie administratívneho sankčného konania, zodpovedal Súdny dvor Európskej únie v analogickej veci negatívne. Následne, keďže sťažovateľ nemal právo byť účastníkom konania pred žalovaným ani podľa práva Únie, nemohol by uspieť ani so žalobou podľa § 179 SSP.

III.C K ďalším námietkam sťažovateľa

45. Pokiaľ ide o kasačný dôvod spočívajúci v odklone od ustálenej rozhodovacej praxe, tak kasačný súd uvádza, že sťažovateľ neoznačil žiadnu judikatúru kasačného súdu, ktorá by mu účasť v konaní za okolností, aké sú vo veci samej (v prípade správneho trestania) zakladala. Naopak, existuje judikatúra kasačného súdu, ktorá tvrdí presný opak, teda že sťažovateľ takéto postavenie nemá.

46. Pokiaľ ide o porušenie pravidiel spravodlivého procesu v konaní pred správnym súdom, túto námietku sťažovateľ nijako bližšie nekonkretizoval, a neuviedol, čím konkrétne malo dôjsť k porušeniu pravidiel takéhoto procesu. Pod porušenie pravidiel spravodlivého procesu potom možno azda podradiť námietku, že správny súd nerozhodol rozsudkom. Ako však výstižne uviedol žalovaný, pri odmietaní žaloby podľa § 98 SSP sa rozhoduje uznesením, pretože to priamo § 98 SSP ustanovuje, bola teda naplnená hypotéza § 147 ods. 1 písm. b) SSP.

47. Navyše kasačný súd považoval napadnuté uznesenie správneho súdu za náležité a zrozumiteľne odôvodnené v tej časti, ktorá sa týkala kasačným súdom potvrdeného dôvodu odmietnutia správnej žaloby - nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu (§ 98 ods. 1 písm. e/ v spojení s § 178 ods. 1 SSP). Z dôvodu potvrdenia tohto kľúčového dôvodu pre odmietnutie správnej žaloby v predmetnej veci sa ďalšie námietky sťažovateľa stali nerelevantnými, teda nespôsobilými zmeniť záver kasačného súdu o správnosti odmietnutia správnej žaloby sťažovateľa.

48. Nad rámec už uvedeného ešte kasačný súd dodáva, že konanie na krajskom súde trvalo bez meritórneho posúdenia viac ako 3 roky. Aj keď si je kasačný súd vedomý, že správny súd rozhodujúci v predmetnej veci, bol mimoriadne zaťažovaný množstvom nerozhodnutých vecí, bolo by dôvodné očakávať, že veci, v ktorých podľa názoru správneho súdu nie sú splnené podmienky konania súdu, budú rozhodované oveľa rýchlejšie (podobne uznesenie z 27. októbra 2022 sp. zn. 3 Svk 27/2022, bod 25).

IV. Záver

49. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd uzatvára, že nezistil dôvodnosť kasačných námietok sťažovateľa. Uznesenie správneho súdu považuje za vecne správne, náležité odôvodnené, vychádzajúce zo správneho právneho posúdenia veci a súladné s ustálenou rozhodovacou činnosťou kasačného súdu. Preto kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol. Kasačný súd tiež zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania z dôvodu predloženia prejudiciálnych otázok ako nedôvodný (uznesenie z 30. septembra 2021 sp. zn. 7 Sžsk 133/2020, č. 3/2022 ZNSS, bod 8).

50. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 a 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že ich náhradu žiadnemu z účastníkov konania nepriznal. Urobil tak preto, lebo žalobca (sťažovateľ) nebol v konaní pred kasačným súdom úspešný, a súčasne kasačný súd nezistil ani výnimočné dôvody, prečo by mal úspešnému žalovanému podľa § 168 SSP priznať právo na akúkoľvek náhradu trov konania.

51. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 v spojení s § 147 ods. 2 a § 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.